

РЕШЕНИЕ

№ 4385

гр. София, 28.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 03.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **3637** по описа за **2022** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 20022098 от 16 март 2022 г., постановено по н.а.х. дело № 3476/2019 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 16-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №18-4332-025871/03.01.2019 г., издадено от началника на група към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ - СДВР”, с което на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 пр. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на Г. С. Д. с ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено касационна жалба от санкционираното лице, с искане да бъде отменено заедно с НП.

Наведените касационни основания са по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от Наказателнопроцесуалния кодекс /НПК/, вр. чл. 63в от ЗАНН. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че административното нарушение е установено от служители на МВР, които нямат правомощия по ЗДвП, а констатациите са базирани на свидетелски показания на участващите в инцидента жени. Оспорва се отразената в АУАН и НП фактическа обстановка, като се сочи, че не са събрани достатъчно

доказателства, доказващи вината му. По съществото на спора излага, че ПТП е настъпило на територията на паркинг в момент, в който Д. се опитвал да паркира и същото се дължало единствено на поведението и действията на К. И., която препятствала умишлено възможността му да извърши маневрата по паркиране. Неправилно съдът приел, че в ситуация, в която пешеходец умишлено застава пред автомобил, който е в процедура по паркиране на частен паркинг и сам се поставя във вероятна ситуация да бъде ударен, то единствената вина за възникналата ситуация има водача на МПС.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът, Началник група към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се представлява и не изрзва становище по подадената касационна жалба..

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва неблагоприятното за него въззивното решение и срещу акт, подлежащ на касационен контрол. Спазен е и законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата на е неоснователна, по следните съображения:

Установената по делото от СРС фактическа обстановка, която касационната инстанция в съответствие с чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН възприема изцяло е, че на 27.11.2018 г., около 10:35 часа в [населено място], на [улица], Г. С. Д. управлявал личния си автомобил марка „Ф. Поло“ с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [улица]към паркинг територия срещу №99, като не пропуска пешеходец, движещ се по пътя, който напуска при завиване за навлизане в крайпътна територия и реализира ПТП с пешеходец- К. Д. И.. Местопроизшествието е посетено от патрулен полицейски екип и екип на ОПП-СДВР. Д. е отведен в районното управление, а екипът на ОПП - СДВР установил автомобилите на място и свидетели-очевидци, заснел колата на Д., по която нямало повреди и посетили районното управление, където е задържан Д..

След установяване на горепосочените обстоятелства, на същата дата свидетелят В. Д., съставил против Г. Д. акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. № Д746847/27.11.2018 г., връчен на касатора, който го подписал без възражения. Срещу акта в законоустановения срок Д. не е подал възражения. Въз основа на така съставения АУАН от началника на група, отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадено процесното наказателно постановление, с което на Д., на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 пр. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 200 /двеста/ лева, за нарушение на разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗДвП.

От правна страна, при така установената фактическа обстановка, СРС е обусловил изводи, че във фазата на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и че извършеното осъществява от обективна и субективна страна съставът на нарушението-предмет на

административнонаказателното обвинение.

Решението е правилно.

Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, след като не е допуснато съществено процесуално нарушение в процеса на събиране и преценка на доказателствените материали по делото, свързано с процесуална пасивност на съда, в нарушение на задълженията по чл.13, чл.14 и чл.107 НПК, вр.чл.84 ЗАНН или с игнорирането на доказателства или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото в случая не сочат. Следва да се посочи, че, съгласно приложимата норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставеният АУАН има доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставения АУАН, действително не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че останалите събрани по делото доказателства-показанията на свидетелите К. И., В. Д. и В. Д., не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив- потвърждават я, правилно решаващият съд е приел същата за установена по несъмнен и безспорен начин.

Неоснователно е възражението, че административното нарушение е установено от служители на МВР, които нямат правомощия по ЗДвП. От административната преписка се установява, че екип на ОПП - СДВР, е посетил местопроизшествието, установил е автомобилите на място, следите от ръце на капака на автомобила на Г. Д. и заснели същите, след което е съставен протокол за ПТП и скица на същото.

Впоследствие посетили районното управление, където се намирал Д..

Не е допуснато и второто релевирано с касационната жалба основание по чл.348, ал.1, т.1 НПК, вр.чл.63в ЗАНН-нарушение на закона.

Разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че водачът на нерелсово пътно превозно средство, завиващо наляво или надясно за навлизане в крайпътна територия, като двор, предприятие, гараж, паркинг, бензиностанция и други подобни, е длъжен да пропусне пътните превозни средства и пешеходците, движещи се по пътя, който той напуска. В случая се установява, че касаторът при маневра десен завой с цел навлизане на крайпътна територия умишлено не е пропуснал и реализирал пътно транспортно произшествие с пешеходец. От събраните в хода на съдебно производство писмени и гласни доказателства се установява, че касаторът е предприел маневра завой в момента, когато другият участник в ПТП се е намирал в дясната част от управлявания от него автомобил. С нарушаването на правилата по чл. 37, ал. 2 от ЗДвП от страна на касатора е осъществен съставът на административно нарушение по чл. 179, ал. 2 във вр с чл. 179, ал. 1, т. 5, предложение 4 от ЗДвП, обуславящ и правомощието на административнонаказващия орган да наложи предвиденото в санкционната норма наказание, в определения абсолютен размер.

Недоказано е останало твърдението, че ПТП е настъпило вследствие на неспазване правилата за движение и от другия участник в пътния инцидент. Дори и да е налице съпричиняване обаче, отговорността на касатора за собствената му противоправна

деятелност не отпада.

С оглед гореизложеното, оспореното решение се оставя в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вл. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20022098 от 16 март 2022 г., постановено по н.а.х. дело № 3476/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.